

Avançem!

PER UN SOCIALISME D'AUTOGESTIO GLOBAL

Núms. 1 i 2

Juny i Juliol 1976

Preu 10 ptes.

35.000 PAGESOS AL CARRER

Tarragona 11 de Maig i Lleida 25 de Maig, seran dues fites històriques en la lluita reivindicativa de la pagesia catalana. En aquests dos dies i en aquestes dues ciutats els pagesos del Camp de Tarragona i els de les Terres del Ponent es van ajuntar per cridar PROU!... PROU a tanta injustícia... PROU de cacics i vividors... PROU d'aquesta política ruïnosa.

UN PUNT DE PARTIDA

Les dues manifestacions van ser organitzades per les respectives C.O. S. A.'s de Tarragona i Lleida, seguint una tàctica que ja varem denunciar en el AVANCEM! núm. 0, és a dir, la tàctica de frenar— de controlar... de manipular... d'evitar ser desbordats per la pagesia; i tot això van intentar fer-ho el dia 11 i el dia 25: a Tarragona van voler fer callar a tot-hom que cridava coses no «previstes», a Lleida ens van voler fer passar per les afores de la ciutat; però a un lloc i a un altre la UNIO DE PA-

GESOS va fer el que calia: cridar les veritats i passar pel carrer Ferrando a Lleida.

La pagesia catalana va demostrar un altíssim nivell de maduresa al manifestar-se amb ordre i sense provocar... Malgrat això a Lleida més de 5.000 pagesos van ser dispersats per la policia, perquè per aquest règim cridar veritats és igual a «alterar el orden públic», i quan això passa ja se sap, es crida a la policia perquè dispersi als subversius...

Al començament hem dit que aquestes dues diades seran una fita històrica, però cal remarcar que no és un punt d'arribada, sinó un punt de partida. Seria una gran errada pensar que amb aquestes dues manifestacions farem canviar la política agrària del règim.

LLUITA ORGANITZADA

Per tal d'evitar en endavant noves injustícies per part de l'Administració, caldrà una lluita valenta, perma-

nent i organitzada per part de la pagesia catalana i de la resta del Estat Espanyol.

Però hem de tindre en compte que encara que portem a terme aquesta lluita, aconseguirem com a màxim evitar nous abusos; hem de ser conscients de que els problemes de la nostra agricultura solament podran ser solucionats dins un règim democràtic on un autèntic sindicat de pagesos, unitari, democràtic i independent, participi en la planificació de la producció agrària, en el control de les importacions, i dels preus; en un règim democràtic on es reprimeixin els fraus i es lluiti contra el poder dels intermediaris, etc., etc...

A Catalunya ja tenim l'instrument per portar a terme aquesta lluita: és la UNIO DE PAGESOS, on hi caben tots els pagesos i ramaders de totes les ideologies polítiques, ja que la UNIO DE PAGESOS no està controlada per cap partit polític, sinó que és independent de tots ells, i les decisions es prenen democràticament entre els seus membres.

CRIDA A LA UNITAT

Des d'aquestes planes, el Front Pagès del PARTIT CARLI DE CATALUNYA fa una crida als pagesos que encara no estan integrats a la UNIO DE PAGESOS a que ho facin i participin

Segueix a la pàg. 3

SUMARI

35.000 pagesos al carrer	Pàg. 1
Els contractes de conreu: Masoveries i parceries	Pàg. 2
Acte Carlista a Sant Miquel de Cuixà	Pàg. 3
«El Carlismo ha sido defor- mado	Pàg. 4

ELS CONTRACTES DE CONREU: MASOVERIES I PARCERIES

Més de la meitat de la terra de Catalunya està conreada mitjançant contractes de conreu.

De les dades oficials i de molts estudis fets no ens en podem fiar, ja que inclouen com a cultiu directe l'explotació del bosc.

La parceria, a algunes zones i localitats, arriba al 80 per cent de la terra de conreu, especialment a les províncies de Barcelona i Girona.

Hi ha molts tipus de contractes, molts d'ells de paraula: una autèntica confusió.

A la parceria és corrent pagar el quart en producte, però hi ha variacions: a mitges, al terç, al terç boig, al quart, a la cinquena... Si el contracte és a mitges o al terç, el propietari paga la part corresponent de llavors, adobs, despeses de sulfatar, etcètera. Però des del quart, ja sol anar tot a càrrec del pagès: treball i tot el capital d'explotació (maquinària, adobs...).

UNS CONTRACTES ANACRONICS

Uns tractes anacrònics impedeixen l'evolució cap a una agricultura moderna, i obliguen al masover o parcer a abandonar la terra.

No es fan millores a les finques perquè ningú vol fer inversions a casa d'un altre.

No es complementa l'explotació amb bestiar perquè ningú vol construir granges a un lloc del que et poden treure quan vulguin. A més, la superfície de ferratge ve limitada en els tractes i no permet tenir gaire bestiar.

Tampoc es fan millores als masos. L'amo poc interès hi té, i continuen sense llum, sense aigua corrent, amb goteres, les quadres sota la vivenda, etcètera.

El pagès posa tot el treball i tots o quasi tots els diners (maquinària, adobs, llavors...), mentre l'amo sols cobra parts d'una finca que si molt convé ha hereditat dels seus avantpassats.

D'una part pugen els preus de cost: s'encareix la producció d'un quilo de gra; les despeses van normalment a càrrec del parcer, mentre que l'amo continua cobrant les mateixes parts. Per tant es van reduint els nostres ingressos.

Hi ha sempre una inseguretat. D'aquí un temps et poden treure: com amortitzes aleshores la maquinària que has comprat?

Si el propietari es ven la finca, i la vol neta de parcers i masovers,

què fas? No tens diners per comprar-la. Els preus són d'especulació: no estan en relació amb la renda que donen les finques. Els crèdits, a la realitat, no existeixen.

HEM DE DEFENSAR ELS NOSTRES DRETS

Ja des d'ara hem de defensar els nostres drets, aprofitant els pocs que les lleis actuals ens donen.

No s'ens pot treure així com així de la nostra finca. S'ha de notificar per escrit i amb temps suficient.

El pagès té dret a acabar el cicle de cultius usual a la finca. Si es té alfals, fins que s'acaba, sempre que sigui el cultiu principal o preferent.

També es té dret a continuar conreant una part de la finca igual que les parts que es paguen (el quart de la finca, si els pactes són al quart), en contracte d'arrendament. Però si la parceria ha durat més del període màxim que fixa la llei pels arrendaments, és difícil fer valdre aquest dret.

Es té dret a percebre les millores realitzades, si es té permís per escrit de l'amo.

Finalment, hi ha el dret de retracte: prioritat de la compra de la finca (respectant la unitat, és a dir, el retracte no es pot exercir sobre una part de la finca), pel valor declarat en el document de compra-venda, sempre més baix que el valor real.

Els contractes d'emfiteusi (censos) es poden redimir.
LA TERRA PER A QUI LA TREBALLA

La única font de riquesa, de producció, és el treball del pagès. La terra és un simple mitjà de producció com els altres. Sense treball no hi hauria collita.

Per això la terra ha de ser per a qui, individual o col·lectivament, la treballa.

Els preus actuals de les terres no estan en relació amb els rendiments que donen les seves collites, sinó que és utilitzada com un mitjà d'especulació, incrementant constantment el seu valor. Per a vendre, cal expulsar previament als cultivadors a fi d'evitar problemes amb els especuladors. El benefici s'obté al vendre la finca no per la producció que pugui donar.

Per això nosaltres, els que treballem la terra, difícilment podem tenir accés a la propietat. Aquesta quedarà a mans dels capitalistes.

No ens podem quedar aquí. Cal anar més lluny. No tothom disposa d'explotacions suficients a on sigui

possible aplicar la tècnica de forma rendable i correcta.

Ens cal controlar els crèdits i l'ajuda tècnica a fi que poguem constituir explotacions rendables, mitjançant la modernització, l'ampliació d'activitats o l'agrupació de tots aquells pagesos que ho vulguin.

Necessitem una autèntica reforma agrària que sigui l'expressió de la voluntat de la gent del camp.

Aquesta reforma agrària ha de partir de la base que la terra és per a qui la treballa, ja que no és possible una evolució del sector agrari mentre la terra sigui obje d'especulació.

CAL UNA NOVA LLEI DE CONTRACTES DE CONREU

— Que els contractes tinguin una durada mínima de 15 anys, que permet, al menys, una seguretat en l'amortització de la maquinària.

— Dret de pròrroga automàtica si l'arrendatari ho desitja i ha complert el contracte. Dret de successió pels hereus.

— La única salvetat podria ser que el propietari o els seus hereus volguessin treballar personalment la finca. En aquest cas caldria arribar a un acord entre propietari i arrendatari.

— Dret a mantenir el contracte amb l'arrendatari en cas de venda de la finca pel propietari.

— A les masies, el propietari ha d'estar obligat a concedir permís escrit per fer les millores necessàries a les vivendes (llum, aigua corrent, cuina, serveis, etc).

— Indemnització, en valor actualitzat, de les millores i construccions fetes tant a l'explotació com a la venda, al rescindir el contracte.

— Llibertat per sembrar el que es vulgui sense obligar a cap tipus de conreu.

— Preferència de compra de la finca pel arrendatari a un preu relacionat amb les rendes que donen segons la seva producció.

— Prohibició de compra de finques per persones que no la treballin personalment. La terra no ha de ser objecte d'especulació ni de caprici.

— Crèdits i ajudes reals per la compra de finques per part d'aquells que la conreen.

— El Sindicat de Pagesos, negociant amb els propietaris, a cada comarca o zona, determinarà les ren-

des a pagar en diners, en relació a les rentabilitats dels conreus. Cada cinc anys poden ser revisades.

— Els propietaris que no cultivin les terres han d'estar obligats a cedir-les en contracte d'arrendament.

— Es urgent una ordenació del territori i una llei democràtica de sòls per acabar d'una vegada amb l'especulació de terres i evitar que zones agricolament riques passin al sector industrial o urbà.

Tot això no podem aconseguir-ho fins que no tinguem llibertat:

— Llibertat per poder-nos organitzar en defensa dels nostres interessos i subsistència.

— Per aconseguir un Sindicat representatiu, que faci sentir amb força la nostra veu.

Cal, per tant, lluitar per les llibertats democràtiques fonamentals:

Dret de reunió, d'expressió, d'associació, de manifestació...

¡¡HEM DE LLUITAR TOTS JUNTS PER UNA NOVA LLEI DE CONTRACTES DE CONREU, QUE GARANTITZI UNA ESTABILITAT AL PAGES I PERMETI L'ACCES A LA PROPIETAT DE LA TERRA!!

ACTIVITATS DEL P. C. C.

ACTE CARLISTA A SANT MIQUEL DE CUIXA

El Partit Carlista va iniciar la sèrie d'actes polítics que s'aniran celebrant per tota la perifèria de l'Estat Espanyol. El diumenge dia 27 de juny, el Partit Carlí de Catalunya, el Partit Carlí de les Illes i el Partit Carlí del País Valencià es reuniren a Sant Miquel de Cuixà (Catalunya Nord).

A l'acte hi assistiren juntament amb mig miler de militants els tres líders dels respectius partits: Josep Badia del Partit Carlí de Catalunya, Josep Maria Bearnès del Partit Carlí de les Illes i Laura Pastor del Partit Carlí del País Valencià.

Va obrir l'acte en Josep Badia amb el tema «el socialisme», afirmant que «el carlisme ha fet una opció clara, contundent, irreversible pel Socialisme; i l'ha feta pel Socialisme amb majúscule, o sia, per la transformació revolucionària d'aquesta societat injusta».

Laura Pastor, del País Valencià, va parlar sobre «La revolució cultural». «Quarante anys de buit i censura a tot valor espiritual i cultural autèntics han quedat detinguts i trencats per la pressió del poble, per l'estímul que han suposat en nostra rebeldia la recuperació de nostres cultures nacionals».

Josep Maria Bearnès, de les Illes, que parlà sobre «Federalisme» va dir: «El nostre dret a l'autonomia prové de les arrels més fondes de l'història, des de sempre hem portat dins les nostres venes el sagrat principi de la llibertat dels pobles. El Carlisme, ja abans de néixer els partits regionalistes i nacionalistes, era federalista, i nosaltres tenim l'honor d'ésser el primer partit federal».

Seguidament intervingué Marià Zufia, membre de la Comissió Permanent del Partit Carlí que va realitzar un anàlisi de la situació política actual, i sobre el carlisme va dir: «Encara que el final de la seva meta sigui l'establiment de l'Estat federal en una societat socialista autogestionada, accepta, però, lograr aquelles etapes intermitjtes que puguin signicar un pas vers aquell objectiu final».

Va cloure l'acte don Carles Hug que, amb la seva esposa donya Irene i les seves germanes Maria Teresa i Maria de les Neus, havia presidit les realitzacions de tota la jornada. En el seu parlament va referir-se a «La revolució de les nacionalitats». «El moment polític actual es caracteritza pel renàixer del sentiment nacional amb una força explosiva. La realitat política d'aquests moments i la marxa imparable del poble cap a la seva lliberació ens obliga i responsabilitza per a reafirmar el compromís que el Partit Carlí i els seus militants tenen empenyat en aquesta lluita del poble».

Després d'aquesta intervenció es va llegir el comunicat de conjunt dels tres partits carlistes de parla catalana que a continuació resumim:

— Es reafirma la postura de defensa del dret a la autodeterminació dels seus respectius pobles basat en el principi de la soberania dels mateixos.

— Es reafirma també la línia ideològica del Partit Carlista per arribar a la construcció de l'Estat socialista federal. Socialisme plural i de autogestió global. Federalisme d'unitat pactada entre els autogovernos dels pobles lliurement constituïts.

— El seu compromís a potenciar les lluites populars i l'acció política per la conquesta de les llibertats democràtiques.

— Rebutxar els plans reformistes del Govern encaminats a mantenir la continuïtat del sistema.

— Renovar el compromís del pacte federal amb els altres Partits Carlins de l'Estat Espanyol en la línia ideològica, orgànica i d'acció.

— Finalment, ratifiquen la confiança en la persona de don Carles Hug de Borbó Parma com al seu màxim dirigent i líder polític, i exigeixen la supressió dels obstacles que impedeixen la seva immediata incorporació a la vida política.

Tele/eXpres — 30 de juny de 1976

35.000 pagesos al carrer
Ve de la pàg. 1

activament en la lluita reivindicativa de la pagesia catalana i que la UNIO DE PAGESOS resumeix de la següent forma en la Declaració de la Segona Assemblea: «Tots els nostres esforços s'han de concentrar vers la construcció d'un nou sistema econòmic per a la nostra agricultura, que acabi amb els interessos creats i la corrupció. Per aconseguir-ho hem de continuar augmentant el nivell organitzatiu, el pràctic i el teòric de la UNIO DE PAGESOS, embrió del sindicat unitari pagès de Catalunya i lluitar:

— Per uns preus remuneradors i justos al camp.

— Contra els monopolis, junt amb els treballadors de les ciutats en un front antimonopolista.

— Perquè la terra sigui per a qui la treballa tan individualment com en comú.

— Per una reforma agrària que reestructuri no sols la terra, sinó també els canals de comercialització.

Entrevista con Carlos Hugo

"EL CARLISMO HA SIDO DEFORMADO"

— ¿Es usted consciente de que resulta muy difícil comprender la evolución ideológica del carlismo, que ahora habla de democracia y, sobre todo, de socialismo y ayer combatió contra la República y contra las izquierdas?

«Es difícil de entender para quienes sólo conocen el carlismo a través de los medios oficiales, que han deformado el carlismo presentándolo como algo contrapuesto al socialismo, y, también, por el enfrentamiento contra las izquierdas en la Guerra Civil. Sin embargo el socialismo carlista es muy antiguo. Lo sorprendente es que en la guerra no estuvieron los carlistas al lado de los socialistas. Hay, claro está, una interpretación: la actitud anticlerical de las izquierdas, los ataques contra la Iglesia —que no era la Iglesia actual—, que provocaron la reacción del Carlismo contra la izquierda. Piénsese que el Carlismo ha estado muy condicionado por el sentimiento religioso.»

— El Carlismo actual asume, pues, su pasado...

«No asumirlo sería absurdo. Hay que ver los errores, para corregirlos, pero no caer en lo que yo llamo masoquismo histórico. No hay que ver errores donde no los ha habido, no hay que caer en la crítica de nuestros padres. Repasar constantemente el

pasado es una forma enfermiza de analizar la historia. Lo que hay que estudiar es el presente».

Nos interrumpe una familia carlista que se despide. Un tratamiento de «señor» y un tímido gesto de besarle la mano, que es visto con ironía y disgusto por los jóvenes carlistas, poco amigos de estos tratamientos aunque lo justifiquen por lo difícil que para los viejos carlistas, de clases populares campesinas principalmente, representa romper con estas formas del pasado.

SOCIALISMO Y ROMANTICISMO

han escuchado en las intervenciones de los líderes del partido y las críticas al capitalismo parecen obedecer a un punto de vista que se puede calificar de «romántico». Al capitalismo se le critica por haber destruido unas formas y unas estructuras de un pasado feudal o precapitalista. ¿No?

«El capitalismo ha resultado muy negativo, y no sólo por los aspectos económicos. Es un error analizarlo únicamente por sus aspectos económicos. El capitalismo ha arrasado todas las estructuras sociales —la libertad de los pueblos las libertades comunitarias, las libertades gremiales— decadentes quizá, pero instrumentos del pueblo, que debían haberse mejorado, pero nunca destruido.

— Las opciones socialistas que se No, no es la nuestra una postura «romántica». Piénsese que hemos tardado más de un siglo en empezar a reconstruir la sociedad destruida por el capitalismo, las estructuras sociales que eran válidas.

Lo positivo del capitalismo ha sido introducir el concepto de pluralidad ideológica, que antes no existía. Pero socializar no es sólo devolver a la sociedad los instrumentos de producción, sino devolverle al pueblo, también sus libertades, su capacidad de crear él mismo sus estructuras sociales».

— La pregunta tónica en estos días: ¿aceptará el Partido Carlista la legalización si ésta es posible mediante la Ley de Asociaciones?

«Lo que quiere el Partido Carlista es tomar sus decisiones con toda la oposición unida, para que nuestra actitud sea coherente. De momento no nos convence lo que vemos de las actitudes reformistas del Gobierno. Repito, no queremos tomar posiciones que puedan provocar tensiones internas en la oposición».

— Cuando usted fue expulsado de España recientemente, autoridades del Gobierno afirmaron que no estaban dispuestas a tolerar un pleito dinástico. ¿Existe ese pleito?

«No lo hay ni lo ha habido nunca. Lo que hay es un pleito político, el tipo de Estado que cada uno quiere construir. No hay pleito dinástico, no puede haberlo».

— Define al pueblo carlista como eminentemente popular —«como siempre la mayoría vive de su trabajo intelectual o manual; lo que ocurre es que cuando la sociedad era eminentemente rural, el Carlismo era rural, ahora la sociedad es urbana y el Carlismo es urbano»— y contesta afirmativamente cuando se le pregunta si es cierto que antes del Montejurra la representación diplomática española ante el Gobierno holandés advirtió a éste que no podía garantizar la seguridad de la princesa Irene (hija de la soberana holandesa) si ésta acudía al acto carlista.

, CARLOS PASTOR

MUNDO—DIARIO — 29 junio 1976